

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Augusti Buchneri Orationes Panegyricæ

Buchner, August

Cliviæ, [1668]

II. In Fun. D. Friderici Balduini, Ecclesiæ Wittenbergensis Antistitis,
Superintendentis Generalis & Prof. P.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69483](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69483)

ORATIO SECUNDA,
IN FUNERE

D. FRIDERICI BALDUINI,
Ecclesiæ Wittenbergens. Antistitis,
Superintendentis Generalis &
Prof. Publ.

HOC nobis igitur post tot calamitatum publicarum nomina, post acerbissimum magni MEISNERI nostri obitum sperandum erat, ut quum adhuc mademus lacrimis, quum adhuc altâ cicatrice nostrum hiaret vulnus, novus nos mœror opprimeret, capitalis æquè feriret plaga, & alterum illud Ecclesiæ, alterum Academiæ lumen, quod vel præcipuè in posterum nostras spes, nubilas satis atque obscuras, illustrare posse videbatur, extingueretur? Ergo nê hoc immutabile fati decretum est, hæc propriè nobis fixa necessitas, ut calamitatem tradat calamitas, ruina ruinam involvat? O infelicissima ineuntis pariter & vertentis anni initia! ô Kalendaræ Majæ, non jam amœnitate florum, nec lætitiâ segetum, nec gemmis vitium, aut serenato post hibernum horrorem cœlo, lætæ ac commendabiles; sed luctu, sed lacrimis, sed squalore obductæ prorsus, imò damnatæ! Fuit, fuit illud tempus, quum orbe annuo vos redeuntes non absque solenni gratulationum ac gaudiorum festivitate exciperemus! Quum salutarem huic nascendi Academiæ ortum vestrum, non albâ, quod veteres solebant, lineâ; sed unionibus propè ac gemmis præsignaremus! Nunc verò (ô amarissimas vices!) posteaquam FRIDERICVM BALDVINVM (cujus nomen titulos omnes respuit, quia omnes transcendit)

T

non

non dico nobis, sed toti orbi Christiano, qui in eo, veluti tibi cine aliquo ac fulcro; nitebatur, eripuistis, ecquid aliud restare possit, quam ut in posterum, sicut Atlantes populi renascentem solem diris devovent, ita nos vestrum detestemur ortum ac execremur: certè inter atros inauspicatosque dies vel primo vos loco numeremus? Amisimus & olim Antistites; sed tunc solata nos facilè est scœunditas nostra, quæ suâ felicitate nec metuere quidem, quæ nunc sentimus, orbitatis sinebat mala. Nunc quò prolapsæ sunt Academiæ nostræ res? quò ceciderunt illæ tot lingvis celebratæ divitiæ ac opes? Sumebamus quondam successores docentibus, nunc quærimus: quum & multum quærivimus, vix invenimus: aut si invenimus, plerumque in iis aliquid ad antiquorum decus videtur deesse. Non sum tam iniquus æstimator nostrorum temporum, ut premere velim viventium gloriam; quin potiùs ingeuuâ confessione fateor, esse adhuc per Dei gratiam, qui de Ecclesia indies præclarè prorsus mereantur: hoc tamen minimè vereor pronunciare, & paucos eos esse, & pauciores, qui BALDUINI nostrifamam sustinere queant. Tot unus ille possedit vittutes, quod invenire in pluribus hodie singularis propè fuerit felicitas. Quis ausit negare, ipsius eruditionem illustrissimam fuisse in Orthodoxâ Ecclesiâ? Nam & solers perquam ingenium, & iudicium, si quis alius, limatissimum, ac propè divinum sortitus erat. Jam ad pietatem & vitæ sanctimoniam quod attinet, non modo plures alios eà re, sed ipsum sese propemodum superavit. Hoc enim laborabat unicè, ut doctrinæ suæ & vitæ ratio concineret, nec unquam præciperet aliis, quod non ipse prior exemplo suo sanciret atque firmaret. Ita enim reputabat, aut
non

non docendum aut moribus docendum esse. Porro quanta majestas ejus dictis inerat, quum de suggestu verba pro concione faceret, quanta gratia & venustas eum ubique sequebatur? Putasses nectaris fontes & favos mellis ab ore ejus dimanare, quum prompta spes veniæ ostendenda poenitentibus, quum divinæ thesauri misericordiæ recludendi essent rursus, credidisses ipsum non tam verba quam fulmina ac hibernas grandines spargere, aut ad instar irati amnis per præcipitia montium decurrentis fervere, si quando vitia configenda hominum, si inculcandum mentibus, quanta indignatione in publica scelera DEUS ardeat. Quid nunc de summâ modestiâ animi, quid de singulari patientiâ dicam? quam adeò familiarem sibi virtutem habuit, ut pro Symbolo Scholasticorum albis plerumque inscriberet: FIDE ET PATIENTIA.

Nam fides vidua est quam non patientia firmat.

Quem quidem verlum ex quodam Prudentiano interpolarat. O virum non modò superiorem nostro seculo, sed & multis veterum præferendum! Cujus summas maximasque virtutes nec prædicabit satis ulla posteritas, nec dignum pretium ejus præclarissimis meritis rependet! Excitemus licet arduas cælo que tendentes moles; æraque certatim ac marmora in vultum ipsius atque imaginem emolliamus; is tamen honor magis nostro affectui sat sfaciet, quam tanti viri memoriæ sufficiet. Cui nemo dignus perennius vè monumentū statuat, quā quod sibi ipsemet in nostris mentibus dudum erexit. Inibi igitur non mox marcescentia fecta, & brevi perituros libabimus flores; sed mansurarū laudū ipsi suspendemus coronas, ut, licet ereptus sit nostris oculis, & procul à nobis felix ævū agitet, ejus tamē

pietas, innocentia, fides atque industria nobiscum in terris semper commorentur. Quod superest, Rector Magnifice, Patresque Academici, quoniam nunc finita omnis ceremoniarum funebrium solennitas est, nec quicquam restat, quod beatissimis defuncti reliquiis impendi debeat, id agite, ut cogitetis potiùs, quàm ratione afflictis Ecclesiæ & Academiæ rebus consulatis, quàm quòd alatis dolorem vestrum ac luctum. Verissimè enim antiquus Vates monuit:

Res turbida consilium; non fletum expetunt.

Post hæc eò contendite, ut juniores BALDVINI intelligant, hoc, quo impræsentiarum functi estis officio, & ultimum fuisse, quo Patrem optimum prosequeremini, & primum, quo fidem, industriam ac benevolentiam vestram filiis obligaretis. Quàm de causâ & singulares vobis agunt gratias, & orphanos annos ac destitutam præsidio ætatem suam certâ fiducia animi bonitati vestræ etiam atque etiam commendant. Ita enim augurantur de vobis, nunquam non promptè adfuturos liberorum saluti, qui tam sincerè parentis fato indoluitis.

ORATIO TERTIA.

IN FUNERE

D. WOLFGANGI FRANZIJ,

Profes. Publ. & templi arcis Præpositi.

DVm mihi in istis exequiis, & hoc amplissimo funere verba facienda sunt, non possum non dolere Academiæ nostræ vicem, quam acerbissimi fati genus, non tam ferire ac stringere, quàm premere penitus, atq; in eam

in-